

העוצר בקוניטרה חל רק על התושבים הערביים שנותרו בעיר. בין עשר ל-12 בבוקר, מותר להם לצאת מהרובע בו רוכזו, לשאר חלקי העיר, זקנים אלה חוזרים לרובע שלהם.

שעתיים ביום: לחטטים

מן המיקלם. הוא נכנס בעצמו לי שם, עם הקצינים שלו. איך רוצים שצבא כזה ינצח?"

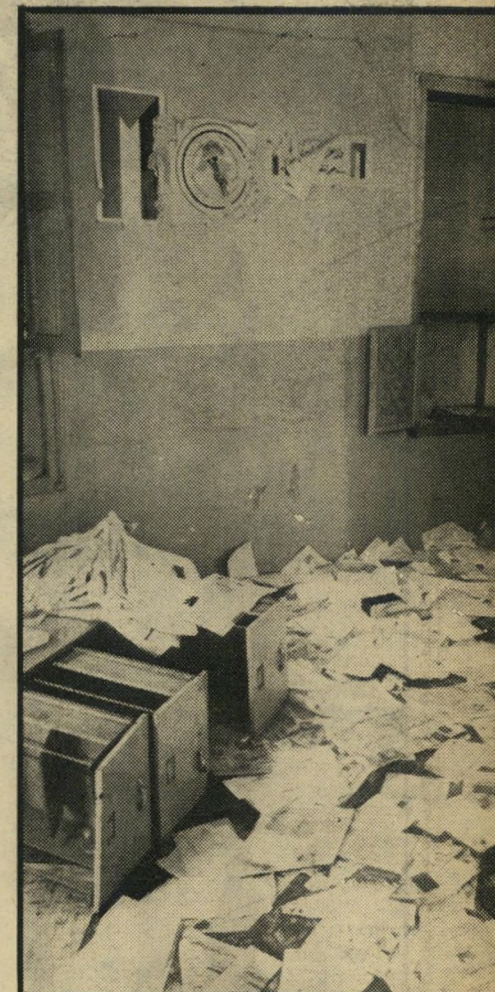
התושבים יכולים לעזוב את "הרובע הערבי" למשך שעתיים ביום. הם מנצלים זאת כדי להטט בין הבתים הרוקים, החנויות הי פרוצות, וההריסות. הם חוזרים לבתיהם, מצילים עוד בנד או מדי בת. הם אינם יודעים כמה זמן יצי מרכו להסתדר ברובע שלהם.

צה"ל מספק קמח לאופה הערבי שנשאר במקום, והוא מחלק פיר תות הינם לערבים. שאר פריטי המזון הם מקבלים ישר מהצבא.

בכניסה המערבית של העיר מתו נשא בניין עצום, על גבעה יפה

מציידים בכל האביזרים, מנציחים את מראה העיר הי מורית. הם עושים חנייה קצרה, בדרך למעיין הבניאס.

ארוחת צהרים

צעיר זה שבה תר

נגולת. זה יעשיר את הארוחה שמספק צה"ל.

הנשקפת אל נוף משכר. הוא נר אה כמו בית-מלון בינלאומי, אבל הוא שימש כמופקדת החזית של הצבא הסורי. כיום מתנוסס עליו דגל ישראל, ועל קירותיו תלויים סמלי היחידות של צה"ל.

מסביר הזקוף: "כמה פגזים — והקצינים הרימו רגליהם וברחו." הם נעלמו לאורך השדרה, הי חוצה את קוניטרה ממערב למזרח. בצד אחד של השדרה ניצב עמוד לבן, ולידו תחנת-ביקורת של הי משטרה הצבאית. מכאן נכנסים — מו שרשאי להיכנס — לעיר.

עמוד דומה ניצב בקצה השני של השדרה. מכאן יוצאים — ואין משטרה צבאית. זו עומדת הלאה על הכביש לדמשק. אחרי הנקר דה אין מעבר — עם אי בלי רשיון.

התחלתיים לגמרי של הקאריירה — הודות לעוד שלקח באחד הבתים. בשעות הפנאי הוא יושב על כורסה, ופורט להנאתו, אם כי לא דווקא להנאת חבריו. השלט הערבי מאחריו אומר: מיפקד הגיא.

הסוראי חנן אלמדוונה, 18 י חצי, לא חשב שיהיה פעם זמר מורחי. בעצם, גם היום לא בטוח שיהיה זמר. הוא רק בשלבים

תופסים שלוה

ששלט פעם על העיר קוניטרה — החפור כך נראה היום משרד מפלגת אליבעת.